

Варто підкреслити, що формальна процедура зміни статі в офіційних документах є повністю безоплатною. А сама хірургічна операція по зміні статі повинна включатися до системи державного (приватного) медичного страхування.

Поряд з цим, аргентинська модель правового механізму реалізації права на гендерну ідентичність має окремі положення що стосуються неповнолітніх. Так до органів демографічної статистики із запитом-вимогою щодо зміни статі замість неповнолітніх, мають звернутися їх офіційні представники. Порядок з цим повинна бути виражена явна згода самого неповнолітнього щодо зміни статі.

Важливо, що процедура зміни статі в офіційних документах, згідно аргентинського Закону «Про гендерну ідентичність» не тягне за собою наслідків у формі зміни прав та обов'язків, що мала особа до відповідних змін.

Що ж до України, то право на гендерну ідентичність зовсім не передбачено чинним вітчизняним законодавством. Зміна статі, як форма прояву реалізації права на гендерну ідентичність регулюється кількома Наказами Міністерства охорони здоров'я України, і містить в собі досить значну кількість дискримінаційних положень. Як приклад, у Наказі МОЗ №60 від 03 лютого 2011 року передбачено близько двох десятків протипоказань, за наявності хоча б однієї з яких громадянину відмовляють у проведенні хірургічної зміни статі. І внесення змін до офіційних документів може відбуватися тільки після хірургічної корекції статі.

Тому на сьогодні під час євроінтеграційних намагань України важливо враховувати рекомендації європейського парламенту щодо імплементації у національне законодавство кращої практики правового регулювання у сфері забезпечення гендерних права всіх громадян, та трансгендерів зокрема.

ПРОБЛЕМИ РОЗМЕЖУВАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Серета А.П., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Галай В.О.

Здійснення в Україні двома різними за природою системами влади однорідних функцій зумовило виникнення складної проблеми як у законодавчому аспекті, так і в практичній реалізації - проблеми розмежування функцій та повноважень між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. На рівні районів і областей існує дуалізм влади, зумовлений неякісним законодавчим розмежуванням функцій органів місцевого самоврядування і місцевих державних адміністрацій, через що виникає дублювання їх повноважень.

Найпоширенішою формою взаємодії державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування на місцевому рівні нашої держави є взаємне делегування повноважень, яке власне і породжує більшість суперечок і конфліктів між згаданими інституціями. Зіставлення повноважень згаданих органів, зафіксованих у Законах України «Про місцеві державні адміністрації» та «Про місцеве самоврядування в Україні» свідчить, що більшість напрямів їх діяльності збігаються повністю, а деякі – частково.

Серед вітчизняних учених наукові дослідження у напрямку розподілу владних повноважень органів публічної влади провели В.В. Корженко, В.П. Новик, В.Я. Тацій, Ю.М. Тодика, І. Федів та інші.

Зaproвадження інституту делегованих повноважень фактично ліквідує принцип правової самостійності органів місцевого самоврядування, підпорядковує їх по вертикалі органам виконавчої влади та робить підзвітними і відповідальними перед ними. Ще одне протиріччя спостерігається в діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування на регіональному рівні.

Відповідно до чинного законодавства України обласні та районні ради представляють спільні інтереси територіальних громад міст, селищ та сіл і входять до системи місцевого самоврядування. Обласні та районні ради не

можуть ефективно виконувати свої функції, бо не мають власних виконавчих органів, а окремі повноваження беруть на себе місцеві державні адміністрації. Це дає підстави експертам Ради Європи стверджувати, що в Україні не існує регіонального управління в повному обсязі, що є порушенням положень Європейської хартії місцевого самоврядування.

Фактично, розмежування функцій і повноважень двох гілок місцевої влади, має на меті забезпечити умови для роздільного їх функціонування. Але наявність широкої суміжної компетенції робить це малоефективним. На сьогодні у взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування прослідковуються певні протиріччя.

По-перше, слід сказати про принцип розподілу влад, коли органи місцевого самоврядування, не будучи органами виконавчої влади, мають права і виконують функції виконавчої влади.

По-друге, місцеві державні адміністрації підконтрольні і підзвітні радам відповідного рівня, ради контролюють реалізацію комплексних програм, виконання бюджету тощо. Крім того, вони заслуховують звіти голови місцевої державної адміністрації, його заступників, керівників управлінь, відділів, інших структурних підрозділів державної адміністрації. В той же час міський, селищний, сільський голова підзвітні лише територіальній громаді, а рада підконтрольна лише на стільки, на скільки депутати підзвітні своїм виборцям на округах.

По-третє, існують протиріччя в сфері делегування повноважень. Відповідно до чинного законодавства держава делегує частину своїх функцій органам місцевого самоврядування. В наслідок цього ради вирішують питання не лише місцевого характеру, але і питання державної політики, оскільки в законі не вказується конкретні особливості поняття «питання місцевого значення», що дає змогу трактувати його в залежності від ситуації. Районні та обласні ради делегують місцевим державним адміністраціям низку повноважень. За умови відсутності у районної та обласної ради виконавчого органу це призводить до перетворення місцевих державних адміністрацій у виконкомі рад.

Таким чином, на даний час повноваження між місцевими органами виконавчої влади та місцевого самоврядування належним чином не розподілено, мають місце їх не виправдана централізація, дублювання, безпідставне делегування. Всі ці фактори ускладнюють систему управління, ведуть до конфліктів між представниками цих державних органів, призводять до створення дублюючих управлінських структур, надмірних фінансових витрат і як кінцевий результат - зменшення ефективності вирішення місцевих справ. Отже, сучасний стан державотворення в Україні вимагає якісного перетворення системи владних відносин як на загальнодержавному, так і на місцевому рівнях.

ПОЛІТИКО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ, ЯК ОДИН ІЗ МЕХАНІЗМІВ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ І СВОБОД В УКРАЇНІ

Телешун Я.С., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри теорії держави та права НАВС
Заяць Н.В.

Починаючи ще з античності, в колах філософів, юристів, політичних і громадських діячів активно обговорюється питання присвячене правам людини. Багато хто з дослідників зазначає, що не можна розглядати етичну і юридичну теорію лише виключно з позиції прав людини. Зокрема, британський вчений, професор Оксфордського університету Річард Беллами підкреслює, що «будь-яка етична теорія, яка складається виключно з прав, буде надзвичайно бідною». Тому, на його думку, варто розглядати права людини у взаємозв'язку з її відповідальністю.

Говорячи про українське суспільство, перш за все, варто звернути увагу на проблему політико-правової відповідальності інститутів державної влади (державних органів та вищих посадових осіб), адже саме вони багато в чому